

Første, at det Thing, der sidst faaer Lovforslaget til Behandling, ikke uden Nødvendighed foretager Forandring i det, saaledes som det er kommet fra det andet Thing, og dernæst, at det Thing, der sidst faaer Lovforslaget — og efter hvad vi have erfaret i den sidste Tid, synes det, som om denne Stilling skulde være forbeholdt Landstinget — at altsaa Landstinget ikke af en ukerettiget Føielighed mod det andet Thing lader sig trække ud af den Stilling med Hensyn til Lovgivningsarbejdet, som Grundloven anviser det. Jeg skal indrømme, at man ad theoretisk Veie kan blive en Tilhænger af Censur-systemet, men om man end kan være dette, maa man dog erindre, at hos os er Lovkammer-systemet en af Grundpillerne for vor hele constitutionelle Tilværelse. Hvis der nogensinde i det andet Thing skulde fremtræde en Tendens til at gjøre Landstinget til et Annex af Folkethinget, eller til at lade Landstinget formelt bestaae, men betragte det som en raadgivende Forsamling, hvis Naad man kunde tage saameget Hensyn til, som man lystede, vilde jeg meget beklage dette. Hvis vi fremdeles kunne tænke os, at der nogensinde her i Salen kom til at sidde Medlemmer, som egentlig betragtede sig som Folkethingets Repræsentanter i Landstinget, vilde saadanne Medlemmer da kunne bidrage Deres til, at Landstinget blev et Skin og ingen Virkelighed. Men med det Samme vilde der bibringes vor constitutionelle Tilværelse et Ulivsfaar, som det tidligt eller sildigt vilde bukke under for. Hvis Landstinget gaaer ind paa Bestemmelsen, saaledes som den er kommen fra det andet Thing, vil Landstinget i en væsentlig Grad svække Lovkammer-systemets Betydning, og det vil gjøre et Skridt ind paa en Bane, der vil kunne ende med Ophævelse af § 34 i Grundloven. Jeg troer derfor, at det er ligesaa meget i Folkethingets som i Landstingets Interesse, at vi ikke gjøre dette Skridt, og derfor skal jeg anbefale det ærede Thing at stemme for det Endringsforslag, som jeg tilligemed en anden Landstingsmand har stillet, hvis det principale Forslag ikke skulde vinde Thinget for sig.

B. Christensen: Jeg agter at stemme den modsatte Veie af den, den sidste ærede Ta-

ler foreslog. Jeg er en afgjort og en inderlig Modstander af den Retning, for hvilken der har været gjort endeel i de sidste Aaringer, og for hvilken der bliver gjort endeel ved den Slags Foredrag, vi nu have hørt, den Retning nemlig, at bringe Rigsdagens begge Thing i et — jeg kunde gjerne sige — næsten bittert Forhold til hinanden. Den ærede sidste Taler sagde: Dersom der var Medlemmer her, der betragtede sig som Repræsentanter af Folkethinget osv. (Stemmer: Nei! Ja!). Jeg veed ikke, om han dertil henregner mig; men det veed jeg, at jeg, navnlig i den Slags Sager, hvorom her er Spørgsmaal, i alle Sager, der ere Bevillings-sager, mener, at Grundlovens Naad og tildeels Grundlovens Bogstav just giver det andet Thing en meget overveiende Indflydelse, og at jeg troer, at det er naturligt og godt, at Grundloven gjør det. Jeg for min Part skal aldrig nogensinde undlade at virke hen til, at denne Naad i Grundloven virkelig bliver til en Sandhed. Det er derimod en Usandhed, naar man siger, at Grundloven selv eller at dette Thing vil ikke være en Virkelighed, dersom man t. Ex. i denne Sag giver efter for Folkethinget. Alene det, at Landstinget kan optræde i et saadant Tilfælde, alene det er en Virkelighed, der sandelig ikke er uden Betydning. Men jeg vil spørge den ærede sidste Taler, om han — der i sin Tid, som jeg selv, var Medlem af Grundlovsudvalget i den grundlovgivende Forsamling — ikke mindes, med hvormeget Effertryk det der og siden i Forsamlingen blev gjort gjældende, at Folkethinget netop maatte have og burde have en overveiende Indflydelse paa alle Bevillings-spørgsmaal? Jeg vil spørge, om han ikke mindes, hvorledes man ogsaa dengang be- raabte sig paa Exemplet fra England, hvor dog vel Ingen vil nægte, at just Bevillings-sager — saa godt som souveraint — ere henlagte under Underhuset. Jeg troer ikke, at det kan siges om noget Medlem — hverken om den sidste ærede Taler eller om mig — at vi tage os det let med Danmarks Riges Grundlovs Op- rettholdelse, men jeg troer rigtignok, at vi, ved at sætte Sager som denne, Spørgsmaal som dette paa Spidsen, berebe baade Forsatningen, Rigsdagen, Regjeringen og Landstinget Forlegenheder, om ikke Farer, og jeg kan ikke indsee Nødvendighe-